

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ
ΜΕΓΑΡΟΥ ΜΟΥΣΙΚΗΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Υπό την εποπτεία του ΥΠ.Π.Ο.

25 ΧΡΟΝΙΑ
ΜΕΓΑΡΟ ΜΟΥΣΙΚΗΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΚΡΑΤΙΚΗ
ΟΡΧΗΣΤΡΑ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Angela Gheorghiu

ΔΕΥΤΕΡΑ **15/12** 2025

ΧΟΡΗΓΟΣ

ΧΟΡΗΓΟΣ ΑΕΡΟΜΕΤΑΦΟΡΩΝ

ΥΠΟΣΤΗΡΙΚΤΗΣ

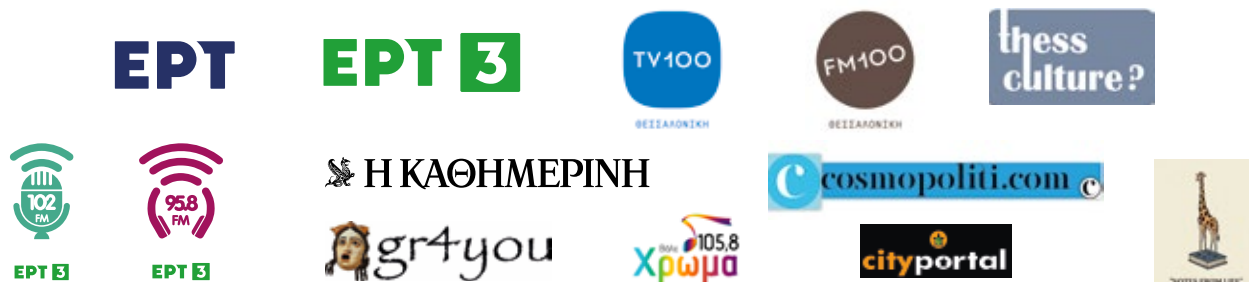
ΧΟΡΗΓΟΙ

ΧΟΡΗΓΟΣ ΦΙΛΟΞΕΝΙΑΣ

ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Σήμερα μια Τράπεζα πρέπει να εξελίσσεται διαρκώς.
Αυτή είναι η Εθνική μας Τράπεζα.
Αυτή είναι η Τράπεζα Σήμερα.

Πρόγραμμα

Gioachino Rossini

(1792-1868)

Ορχηστρικό - Ουβερτούρα από την όπερα *La gazza ladra* (Η Κλέφτρα κίσσα)

Tommaso Giordani

(περ. 1730-1806)

Καντσονέτα "*Caro mio ben*"

Christoph Willibald Gluck

(1714-1787)

Άρια "*Che farò senza Euridice*" από την όπερα *Orfeo ed Euridice* (Ορφέας και Ευριδίκη)

Jules Massenet

(1842-1912)

Ορχηστρικό - *Navarraise* από την όπερα *Le Cid*

Antonín Dvořák

(1841-1904)

Άρια "*Song to the Moon*" από την όπερα *Rusalka*

Aram Khachaturian

(1903-1978)

Ορχηστρικό - *Adagio* από το μπαλέτο *Spartacus* (Σπάρτακος)

Alfredo Catalani

(1854-1893)

Άρια "*Ebben? Ne andrò lontana*" από την όπερα *La Wally*

Georges Bizet

(1838-1875)

Ορχηστρικό - Ουβερτούρα από την όπερα *Carmen*

Άρια *Habanera* - “*L’amour est un oiseau rebelle*” από την όπερα *Carmen*

Giacomo Puccini

(1858-1924)

Ορχηστρικό - *Intermezzo* από την όπερα *Manon Lescaut*

Άρια “*In quelle trine morbide*” από την όπερα *Manon Lescaut*

Άρια “*Donde lieta uscì*” από την όπερα *La Bohème*

Dmitri Shostakovich

(1906-1975)

Waltz No. 2 από τη *Suite for Jazz Orchestra*

Harold Arlen

(1905-1986)

Somewhere Over the Rainbow από την ταινία *The Wizard of Oz*

Ernesto De Curtis

(1875-1937)

Καντσονέτα “*Non ti scordar di me*”

Angela Gheorghiu σοπράνο

Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης

Μουσική Διεύθυνση **David Gimenez**

Με την εκφραστική φωνή της Angela Gheorghiu, μίας από τις εμβληματικότερες σοπράνο της εποχής μας, το πρόγραμμα της συναυλίας ξεδιπλώνεται ως μια περιήγηση σε τρεις αιώνες μουσικής δημιουργίας, από τη σκηνή της όπερας του 18ου και 19ου αιώνα έως τον συμφωνικό 20ό αιώνα και τις διαχρονικές μελωδίες της τζαζ και του κινηματογράφου. Η βραδιά ξεκινά με το θεατρικό πνεύμα του Rossini, την ιταλική μελωδικότητα του Giordani, όπως αναδεικνύεται στη διαχρονική καντσονέτα *Caro mio ben*, και τη δραματική καθαρότητα του Gluck, για να περάσει στη δραματική φλόγα της *Carmen* του Bizet και στην ατμοσφαιρική ευαισθησία του Catalani. Ακολουθούν ο ρομαντικός λυρισμός του Massenet, η ποιητική λεπτότητα του Dvořák και ο συμφωνικός παλμός του Khachaturian. Στον πυρήνα της συναυλίας δεσπόζει ο Puccini, με τρία λυρικά αποσπάσματα από τις όπερές του που αναδεικνύουν το πάθος, την τρυφερότητα και τη δραματουργική δύναμη της μουσικής του, ενώ ο επίλογος φωτίζεται από τη γοητεία του 20ού αιώνα: τη νοσταλγική μελωδία του Harold Arlen, τη χορευτική διάθεση του Shostakovich και την αυθεντική ιταλική καντσονέτα του Ernesto De Curtis. Πρόκειται για μια βραδιά που ενώνει διαφορετικές εποχές, ύφη και αισθητικές, πάντα με επίκεντρο την εκφραστική δύναμη της φωνής και τη διαχρονική γοητεία της μελωδίας.

Gioachino Rossini

(1792-1868)

Ορχηστρικό - Ουβερτούρα από την όπερα *La gazza ladra* (Η Κλέφτρα κίσσα)

Ο Rossini, ένας από τους μεγαλύτερους συνθέτες της ιταλικής όπερας, διακρίθηκε για το θεατρικό του ένστικτο και την ακαταμάχητη ζωντάνια της συνθετικής γραφής του. Η *Κλέφτρα κίσσα* (1817), όπερα όπου το κωμικό συνυπάρχει με το δραματικό στοιχείο, άφησε ανεξίτηλο σημάδι χάρη κυρίως στη λαμπερή της Ουβερτούρα. Το έργο ανοίγει με τον περίφημο ρυθμό του στρατιωτικού τυμπάνου και εξελίσσεται σε μια παλλόμενη συμφωνική εισαγωγή γεμάτη ενέργεια, χιούμορ και θεατρική ένταση, χαρακτηριστικά της «ροσσίνιας» αισθητικής. Με τις ευρηματικές μεταβάσεις, τη ζωηρή ρυθμικότητα και τις εκρηκτικές κλιμακώσεις της, η Ουβερτούρα αποτελεί από τα πιο αναγνωρίσιμα και δημοφιλή συμφωνικά έργα του συνθέτη και έχει καθιερωθεί εδώ και δύο αιώνες στο διεθνές συναυλιακό ρεπερτόριο.

Tommaso Giordani

(περ. 1730-1806)

Καντσονέτα “*Caro mio ben*”

Ο Tommaso Giordani ανήκει στον κύκλο των συνθετών που καλλιέργησαν τη φωνητική μουσική στην Ιταλία του ύστερου Διαφωτισμού, με ιδιαίτερη συμβολή στην ιταλική καντσονέτα. Το *Caro mio ben*, από τις πιο διάσημες και αγαπημένες καντσονέτες όλων των εποχών, γράφτηκε περίπου το 1785 στο Λονδίνο και ξεχωρίζει για την καθαρή, αβίαστα τραγουδιστή μελωδία του και τη διαύγεια της φραστικής γραφής. Η απλότητα και η ειλικρίνεια της μουσικής του Giordani εξηγούν γιατί η καντσονέτα αυτή αγαπήθηκε από γενιές τραγουδιστών και ακροατών, παραμένοντας έως σήμερα ένα από τα πλέον αναγνωρίσιμα δείγματα της ιταλικής φωνητικής παράδοσης.

Christoph Willibald Gluck

(1714–1787)

Άρια “*Che farò senza Euridice*” από την όπερα *Orfeo ed Euridice* (Ορφέας και Ευριδίκη)

Ο Γερμανός συνθέτης Gluck υπήρξε κεντρική φυσιογνωμία στη μεταρρύθμιση της όπερας τον 18ο αιώνα, επιδιώκοντας μια μουσική που υπηρετεί άμεσα το δράμα και το συναίσθημα, απαλλαγμένη από τις επιδείξεις δεξιοτεχνίας του παλαιότερου ιταλικού ύφους. Η *Orfeo ed Euridice* (1762), η πιο διάσημη όπερα της μεταρρύθμισής του, συνδυάζει λιτή μελωδία, καθαρή αρμονική γραφή και μια βαθιά ανθρώπινη προσέγγιση στο μύθο. Η άρια “*Che farò senza Euridice*”, από την τελευταία πράξη, αποτελεί μια από τις πιο συγκινητικές σελίδες του λυρικού ρεπερτορίου. Με την απλή, σπαρακτική μελωδία και τη διακριτική, καθαρή ορχηστρική συνοδεία, ο Gluck αποδίδει με μοναδική οικονομία μέσων την απόγνωση και τη μοναξιά του Ορφέα μετά την οριστική απώλεια της Ευριδίκης. Το έργο αυτό παραμένει υπόδειγμα δραματικής αλήθειας και γέφυρα ανάμεσα στο μπαρόκ και την κλασική αισθητική.

Jules Massenet

(1842-1912)

Ορχηστρικό – *Navarraise* από την όπερα *Le Cid*

Ο Jules Massenet ήταν ένας από τους σημαντικότερους Γάλλους ρομαντικούς συνθέτες και πολλές από τις όπερές του γνώρισαν μεγάλη επιτυχία στη Γαλλία, αλλά και διεθνώς. Διέθετε μοναδικό ταλέντο στη δημιουργία δραματικής ατμόσφαιρας και έντονων συναισθηματικών αντιθέσεων. Η όπερα *Le Cid* έκανε θριαμβευτική πρεμιέρα στην Οπéra de Paris (Palais Garnier) στις 30 Νοεμβρίου 1885. Το κοινό ενθουσιάστηκε ιδιαίτερα με τα ισπανικά χορευτικά μοτίβα του έργου, ανάμεσά τους και τη *Navarraise*, έναν ζωηρό ισπανικό χορό που παραπέμπει στην ιστορική περιοχή της Ναβάρρας στη Βόρεια Ισπανία με το χαρακτηριστικό μουσικό της χρώμα.

Antonín Dvořák

(1841-1904)

Άρια “*Song to the Moon*” από την όπερα *Rusalka*

Η *Rusalka* (1901) αποτελεί μία από τις σημαντικότερες όπερες της τσεχικής σχολής, γραμμένη σε περίοδο δημιουργικής ακμής για τον Dvořák, λίγο μετά την επιστροφή του από την Αμερική. Το λιμπρέτο, βασισμένο σε σλαβικούς μύθους για τις *rusalki* (νεράιδες των νερών) και επηρεασμένο από το παραμύθι Η *Μικρή Γοργόνα* του Hans Christian Andersen, προσέφερε στον συνθέτη τη δυνατότητα να αναπτύξει μια μουσική γλώσσα όπου η τσεχική λαϊκή παράδοση συνυπάρχει με εκλεπτυσμένη ενορχήστρωση. Η άρια *Song to the Moon*, στην οποία η *Rusalka* παρακαλεί το φεγγάρι να μεταφέρει το μήνυμά της στον αγαπημένο της πρίγκιπα, ξεχωρίζει για την αργή, σχεδόν διάφανη μελωδική γραμμή της. Από την προεμίρα της στην Πράγα, η άρια καθιερώθηκε ως μία από τις πιο αναγνωρίσιμες δημιουργίες του Dvořák και αντιπροσωπευτικό δείγμα της ώριμης λυρικής του γραφής.

Alfredo Catalani

(1854-1893)

Άρια “*Ebben? Ne andrò lontana*” από την όπερα *La Wally*

Ο Alfredo Catalani, ένας από τους πιο εκλεπτυσμένους Ιταλούς συνθέτες του ύστερου 19ου αιώνα, υπήρξε χαρακτηριστική μορφή του λυρισμού που προηγήθηκε του κινήματος του βερισμού (ρεύμα της ιταλικής όπερας που εισήγαγε τον ρεαλισμό και την έντονη συναισθηματική αμεσότητα). Η μουσική του διακρίνεται για την ποιητική της ευαισθησία, την καθαρή μελωδική γραφή και μια λεπτή, σχεδόν «οπερατικού ιμπρεσιονισμού» ατμόσφαιρα, που τον ξεχωρίζει από τους σύγχρονούς του. Η *La Wally* (1892), η τελευταία και πιο γνωστή όπερά του, βασίζεται σε μυθιστόρημα της Wilhelmine von Hillern και τοπο-

θετείται στις Άλπεις του Τιρόλου. Η άρια “*Ebben? Ne andrò lontana*” αποτελεί το πιο διάσημο απόσπασμα του έργου: μια δραματική στιγμή αναστοχασμού (*momento di pausa*) όπου η ηρωίδα Wally, αποφασίζει να εγκαταλείψει το σπίτι της. Η μελωδία, απλή αλλά βαθιά εκφραστική, αναδύεται με αργή, σχεδόν αρχοντική γραμμή, ενώ η ορχήστρα δημιουργεί μια παγωμένη, ορεινή ατμόσφαιρα που αντανακλά τη μοναξιά και την εσωτερική της απόφαση. Χάρη στην καθαρότητα της γραφής και τη συγκινητική ένταση της σκηνης, η άρια απέκτησε αυτοτελή πορεία και παραμένει ένα από τα πιο αναγνωρίσιμα δείγματα του ιταλικού λυρισμού του τέλους του 19ου αιώνα.

Aram Khachaturian

(1903-1978)

Ορχηστρικό - *Adagio* από το μπαλέτο *Spartacus* (Σπάρτακος)

Ο Αρμένιος συνθέτης Aram Khachaturian υπήρξε κεντρική φυσιογνωμία της σοβιετικής μουσικής, γνωστός για τον έντονα ρυθμικό χαρακτήρα της γραφής του και για την ενσωμάτωση αρμενικών, γεωργιανών και κουρδικών μουσικών λαϊκών ιδιωμάτων στα έργα του. Το μπαλέτο *Spartacus*, του οποίου η πρώτη προεμίρα δόθηκε το 1956 στο Λένινγκραντ από τα Μπαλέτα Kirov σε χορογραφία του Leonid Yakobson, γράφτηκε σε μια περίοδο όπου το σοβιετικό κράτος πρόβαλλε τον ηρωισμό και την απελευθέρωση ως κεντρικά ιδεώδη.

Το περίφημο *Adagio* του Σπάρτακου και της Φρυγίας αποτελεί ένα από τα πιο γνωστά και αγαπητά συμφωνικά αποσπάσματα του έργου. Χαρακτηρίζεται από μια εκτεταμένη, συνεχώς αναπτυσσόμενη μελωδία στα έγχορδα και από πλούσια, σχεδόν κινηματογραφική ενορχήστρωση. Η μουσική του Khachaturian συνδυάζει συναισθηματική ένταση με δραματικούς χρωματισμούς στην ορχήστρα, αποδίδοντας τη φόρτιση της σκηνης και αποτυπώνοντας τη δύναμη και την ένταση της σχέσης των δύο ηρώων.

Georges Bizet

(1838-1875)

Ουβερτούρα και Habanera από την όπερα Carmen

Ο Bizet έφυγε από τη ζωή μόλις στα 36 του χρόνια, όμως πρόλαβε να αφήσει μία από τις πιο δημοφιλείς και ανατρεπτικές όπερες όλων των εποχών. Η *Carmen* (1875) σκανδάλισε το Παρίσι με τον ρεαλισμό και τη δραματική της ένταση, αλλά σύντομα καθιερώθηκε ως αριστούργημα του γαλλικού ρεπερτορίου.

Η *Ουβερτούρα* της *Carmen* συμπυκνώνει όλη την ενέργεια και τη δραματική ένταση της όπερας. Ξεκινά με τη φημισμένη «Πομπή των Ταυρομάχων», ένα εκρηκτικό εμβατήριο με ισπανικό χρώμα και ρυθμική ορμή, ενώ ακολουθούν πιο σκοτεινά επεισόδια που υπαινίσσονται τη δραματική πορεία της Κάρμεν και του Δον Χοσέ. Με την ευρηματική της ενορχήστρωση, τις έντονες αντιθέσεις και τον άμεσο θεατρικό της χαρακτήρα, η *Ουβερτούρα* αποτελεί μία από τις πιο αναγνωρίσιμες εισαγωγές του λυρικού ρεπερτορίου και προετοιμάζει ιδανικά το πάθος και την ένταση που ακολουθούν.

Η *Habanera* - «*L'amour est un oiseau rebelle*», είναι ίσως η πιο διάσημη άρια της όπερας και ένα από τα εμβληματικότερα μουσικά θέματα στην ιστορία του λυρικού θεάτρου. Βασισμένη στον χαρακτηριστικό ρυθμό της habanera, η άρια συνδυάζει αισθησιασμό, ειρωνεία και υπόγεια απειλή, αποτυπώνοντας με μοναδική καθαρότητα τον ελεύθερο και αδάμαστο χαρακτήρα της Κάρμεν. Η μελωδία της, υπνωτιστική και άμεσα αναγνωρίσιμη, κινείται με απλότητα αλλά και αφοπλιστική εκφραστική δύναμη - ένας τέλειος μουσικός καθρέφτης της πιο εμβληματικής ηρωίδας της γαλλικής όπερας.

Giacomo Puccini

(1858-1924)

Ορχηστρικό - Intermezzo από την όπερα Manon Lescaut

Άρια "In quelle trine morbide" από την όπερα Manon Lescaut

Άρια "Donde lieta uscì" από την όπερα La Bohème

Ο Puccini θεωρείται ο σημαντικότερος Ιταλός οπερατικός συνθέτης μετά τον Verdi και ένας από τους πιο επιδραστικούς δημιουργούς της όψιμης ρομαντικής περιόδου. Η μουσική του χαρακτηρίζεται από εξαιρετική μελωδική ευαισθησία, εκλεπτυσμένη ενορχήστρωση και βαθιά θεατρική αίσθηση, στοιχεία που, σε συνδυασμό με τον ρεαλισμό, το κινηματογραφικό ύφος και την έντονη συναισθηματική ακρίβεια, του επέτρεψαν να δημιουργήσει ορισμένες από τις πλέον αγαπημένες όπερες του διεθνούς ρεπερτορίου.

Η *Manon Lescaut* (1893), η τρίτη όπερά του και η πρώτη μεγάλη του επιτυχία, είναι ένα έργο που ο ίδιος περιέγραψε ως «ιστορία απεγνωσμένου πάθους». Στο επίκεντρο βρίσκεται η Μανόν, μια ηρωίδα διχασμένη ανάμεσα στη λαχτάρα για πολυτέλεια και στον αληθινό έρωτα για τον φοιτητή Ντε Γκριέ - μια σύγκρουση που καθορίζει όλη τη δραματική της πορεία και την οδηγεί τελικά στη σύλληψη και την εξορία της στην Αμερική. Το *Intermezzo*, που ενώνει τη δεύτερη με την τρίτη πράξη, συνοψίζει συμφωνικά αυτή τη δραματική διαδρομή. Το πένθιμο άνοιγμα για σόλο έγχορδα, με τσέλο και βιόλα σε πρώτο πλάνο, αποδίδει τη μοναξιά της Μανόν στη φυλακή, ενώ η επόμενη, θερμή μουσική αντλεί υλικό από το ερωτικό ντουέτο της δεύτερης πράξης. Οι αναμνήσεις από τις ικεσίες της και τους όρκους αγάπης του Ντε Γκριέ οδηγούν το απόσπασμα σε ένα κλείσιμο όπου διακρίνεται μια σύντομη αίσθηση ελπίδας, χωρίς όμως πραγματική προοπτική λύτρωσης.

Η επόμενη άρια, «*In quelle trine morbide*» από την όπερα *Manon Lescaut*, είναι μια από τις πιο λεπτές στιγμές του έργου, όπου η Μανόν εκφράζει τον βαθύ εσωτερικό της διχασμό. Παρότι ζει μέσα στην πολυτέλεια, νιώθει φυλακισμένη και αποκομμέ-

νη από την αληθινή αγάπη. Η μουσική, με ομαλή, τραγουδιστή φωνητική γραμμή και διακριτική συνοδεία, αναδεικνύει την εσωτερική της θλίψη μέσα από μια σύντομη μελωδική φράση μεγάλης εκφραστικής πυκνότητας.

Στη συγκινητική άρια “*Donde lieta usci*” από την όπερα *La Bohème*, η Μιμή αποχαιρετά τον Ροντόλφο με αξιοπρέπεια και τρυφερότητα, γνωρίζοντας ότι η σχέση τους πλησιάζει στο τέλος. Η μουσική, απλή στην επιφάνεια αλλά βαθιά εκφραστική, βασίζεται σε μια μελωδική γραμμή που αναδύεται σαν ψίθυρος και κορυφώνεται σε στιγμές διακριτικής, αλλά σπαρακτικής έντασης. Και οι δύο άριες αναδεικνύουν την μοναδική ικανότητα του Puccini να αποδίδει βαθιές ψυχολογικές αποχρώσεις με εντυπωσιακή μουσική οικονομία, μετατρέποντας τον συναισθηματικό ρεαλισμό των ηρωίδων του σε καθαρό, συγκινητικό λυρισμό.

Dmitri Shostakovich

(1906-1975)

Ορχηστρικό - *Waltz No. 2* από την *Suite for Jazz Orchestra*

Μία από τις πιο σύνθετες προσωπικότητες της σοβιετικής μουσικής, ο Shostakovich κινήθηκε ανάμεσα στην επίσημη αισθητική του καθεστώτος και στη δική του βαθιά καλλιτεχνική αλήθεια, δημιουργώντας μουσική γεμάτη υπαινιγμούς και πολλαπλές αναγνώσεις. Τα έργα του που φέρουν τον τίτλο *Τζαζ Σουίτα* δεν βασίζονται ιδιαίτερα σε τζαζ ιδιώματα· αντίθετα, είναι γραμμένα στο ύφος της δημοφιλούς ελαφράς ορχήστρας της δεκαετίας του '30, ενός στυλ που συχνά αξιοποιούσαν οι σοβιετικές κρατικές ορχήστρες χορού, με ευχάριστες, άμεσες μελωδίες και ανάλαφρη ενορχήστρωση.

Ο Shostakovich συνέθεσε τη *Suite for Jazz Orchestra* το 1938, σε μια περίοδο έντονης πολιτικής πίεσης και καλλιτεχνικής επιτήρησης στη Σοβιετική Ένωση. Το έργο προοριζόταν για την Κρατική Τζαζ Ορχήστρα της Μόσχας και κινείται στο ύφος της δημοφιλούς ελαφράς συμφωνικής μουσικής της δεκαετίας του 1930, μακριά από αυστηρά τζαζ ιδιώματα, με έμφαση στη μελωδική αμεσότητα και την κομψή ορχηστρική γραφή. Η *Suite for Jazz Orchestra* παρουσιάστηκε για πρώτη φορά στις 28 Νοεμβρίου 1938 στη Μόσχα, στο Ραδιόφωνο Μόσχας, από την Κρατική Τζαζ Ορχήστρα υπό τη διεύθυνση του Victor Knushevitsky.

Το *Waltz No. 2* αποτελεί το πιο αναγνωρίσιμο απόσπασμα της σουίτας. Γραμμένο σε τριμερή μορφή, βασίζεται σε μια υποβλητική μελωδία σε ελάχισονα τρόπο, η οποία περνά διαδοχικά από όργανο σε όργανο. Η επιφανειακή του ευθυμία συνυπάρχει με έναν διακριτικό υπαινιγμό μελαγχολίας και ειρωνείας – χαρακτηριστικά γνωρίσματα του ύφους του Shostakovich. Το αποτέλεσμα είναι μια μουσική εικόνα που ισορροπεί ανάμεσα στην κομψότητα, το παιχνίδι και την υπόγεια συναισθηματική ένταση, καθιστώντας το έργο ένα από τα πιο διαχρονικά και αγαπημένα μικρά συμφωνικά αποσπάσματα του 20ού αιώνα.

Harold Arlen

(1905-1986)

Somewhere Over the Rainbow από την ταινία *The Wizard of Oz*

Ο Harold Arlen υπήρξε δημιουργός με καθοριστική συμβολή στο αμερικανικό τραγούδι του 20ού αιώνα. Γεννημένος στο Μπάφαλο της Νέας Υόρκης, ξεκίνησε την καριέρα του ως τραγουδιστής και πιανίστας, προτού στραφεί στη σύνθεση και καθιερωθεί ως βασικός εκπρόσωπος της λεγόμενης *Great American Songbook*. Συνέθεσε πάνω από 500 τραγούδια για το Broadway και το Hollywood, συνεργαζόμενος με κορυφαίους στιχουργούς όπως οι Yip Harburg, Johnny Mercer και Ira Gershwin, και άσκησε καθοριστική επιρροή τόσο στην αμερικανική παράδοση του μουσικού θεάτρου όσο και στη jazz αισθητική.

Το *Somewhere Over the Rainbow* γράφτηκε το 1938 για την ταινία *The Wizard of Oz*, σε στίχους του Yip Harburg, και πρωτακούστηκε στη χαρακτηριστική ερμηνεία της Judy Garland στον ρόλο της Dorothy. Η μελωδία του Arlen, με το τολμηρό άλμα της οκτάβας στην αρχή και τη διαδοχή απλών αλλά έντονα εκφραστικών αρμονιών, αποτυπώνει με υποδειγματικό τρόπο το αίσθημα της προσμονής και της φυγής από την καθημερινή πραγματικότητα προς έναν ιδεατό κόσμο. Παρότι πρόκειται για τραγούδι γραμμένο ειδικά για τον κινηματογράφο, η μουσική του Arlen ξεπερνά τα όρια του είδους: συνδυάζει τη δεξιotechνία του στο Broadway και στο Tin Pan Alley (το σύστημα της αμερικανικής δημοφιλούς τραγουδοποιίας του 20ού αιώνα) με έντονη λυρική, καθιστώντας το έργο άμεσα αναγνωρίσιμο και συναισθηματικά διαχρονικό. Το τραγούδι τιμήθηκε με Όσκαρ Καλύτερου Τραγουδιού και παραμένει ένα από τα πιο εμβληματικά δείγματα της αμερικανικής μουσικής, με αμέτρητες επανεκτελέσεις και ενορχηστρώσεις, από τη jazz έως τη συμφωνική μουσική.

Ernesto De Curtis

(1875-1937)

Καντσονέτα *“Non ti scordar di me”*

Ο Ernesto De Curtis ανήκει στην παράδοση της κλασικής ιταλικής καντσονέτας των αρχών του 20ού αιώνα, με τραγούδια που ισορροπούν ανάμεσα στη λαϊκή απλότητα και τον λυρισμό. Γεννημένος στη Νάπολη, σε οικογένεια με έντονη μουσική παράδοση - πατέρας του ήταν ο συνθέτης Gionanni De Curtis - συνέδεσε το όνομά του με ένα ρεπερτόριο βαθιά λυρικό, όπου η ιταλική μελωδικότητα και η άμεση εκφραστικότητα συνυπάρχουν με στοιχεία της λόγιας φωνητικής γραφής.

Το *Non ti scordar di me* γράφτηκε το 1915, σε στίχους του Domenico Furnò, και γνώρισε ευρεία διάδοση δύο δεκαετίες αργότερα μέσω της ομώνυμης κινηματογραφικής ταινίας (1935), με πρωταγωνιστή τον Beniamino Gigli. Η μελωδία, βαθιά εκφραστική, στηρίζεται σε καθαρές φραστικές καμπύλες και ισχυρό δραματικό πυρήνα, προσφέροντας στον ερμηνευτή πεδίο για έντονη φωνητική, *cantabile* ανάπτυξη και εκφραστικές αποχρώσεις.

Το τραγούδι καθιερώθηκε γρήγορα ως μία από τις πιο αγαπημένες ιταλικές καντσονέτες διεθνώς και εντάχθηκε στο ρεπερτόριο τόσο λυρικών τραγουδιστών, όσο και ερμηνευτών της καντσονέτας. Στην πορεία του 20ού αιώνα έγινε σημείο αναφοράς στην τέχνη της ιταλικής φωνής, γεφυρώνοντας τον κόσμο της όπερας με τη λαϊκότερη μουσική παράδοση.

Κείμενα: Μαρία Μπελίδου

Angela Gheorghiu

Η Angela Gheorghiu, «η πιο λαμπερή και χαρισματική σταρ της όπερας στον κόσμο» (New York Sun), γεννήθηκε στη μικρή ρουμανική πόλη Ατζούντ. Από πολύ μικρή ηλικία ήταν προφανές ότι το πεπρωμένο της ήταν η μουσική. Φοίτησε στο Μουσικό Λύκειο του Βουκουρεστίου και αποφοίτησε από το Εθνικό Πανεπιστήμιο Μουσικής του Βουκουρεστίου, όπου σπούδασε με την διακεκριμένη καθηγήτρια Mia Barbu. Η λαμπερή φωνή της και η εκθαμβωτική σκηνική της παρουσία την καθιέρωσαν ως μία μοναδική διεθνή σούπερ σταρ του λυρικού θεάτρου.

Η Gheorghiu πραγματοποίησε το διεθνές ντεμπούτο της το 1992 στη Βασιλική Όπερα του Λονδίνου στο Covent Garden στον ρόλο της Mimì της *La bohème*. Αργότερα την ίδια χρονιά εμφανίστηκε για πρώτη φορά στην Κρατική Όπερα της Βιέννης ως Adina στην *L'elisir d'amore*, ενώ το 1993 έκανε το ντεμπούτο της στη Metropolitan Opera ως Mimì. Στη Βασιλική Όπερα του Λονδίνου ερμήνευσε για πρώτη φορά τον ρόλο της Violetta στη *La traviata*, σε μια ιστορική παράσταση κατά την οποία το BBC τροποποίησε το κανονικό του πρόγραμμα ώστε η όπερα να μεταδοθεί ζωντανά-γεγονός μοναδικό στην ιστορία της τηλεόρασης και της όπερας. Έκτοτε, η Gheorghiu εμφανίστηκε στις κορυφαίες όπερες και αίθουσες συναυλιών παγκοσμίως. Το πλούσιο ρεπερτόριό της περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, τους ρόλους της Mimì στη *La bohème*, της Violetta στη *La traviata*, της Juliette στον *Roméo et Juliette*, της Nedda στους *Pagliacci*, της Adina στο *L'elisir d'amore*, της Amelia στο *Simon Boccanegra*, της Tosca στην *Tosca*, της Magda στη *La rondine*, της Marguerite στον *Faust*, της Micaëla στην *Carmen*, της Liù στην *Turandot*,

της Charlotte στον *Werther* και τον ομώνυμο ρόλο στην *Adriana Lecouvreur*. Τον Φεβρουάριο του 2022, γιόρτασε τριάντα χρόνια συνεχούς παρουσίας στη Βασιλική Όπερα με μια εμβληματική ερμηνεία του ομώνυμου ρόλου στην *Tosca*.

Η Gheorghiu έχει εκτενή δισκογραφία για τις EMI Classics/Warner Classics και Decca και έχει τιμηθεί με πολυάριθμες διεθνείς διακρίσεις, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγονται το *La Médaille Vermeille de la Ville de Paris*, οι τίτλοι *Chevalier* και *Officier de l'Ordre des Arts et des Lettres*, το παράσημο *Nihil Sine Deo* από τον βασιλιά Μιχαήλ Α΄ της Ρουμανίας, το Ευρωπαϊκό Βραβείο Πολιτισμού για τη Μουσική, το Βραβείο *Victoire d'Honneur*, πολυάριθμα βραβεία Gramophone, καθώς και δύο φορές το βραβείο Γυναίκας Καλλιτέχνη της Χρονιάς στα Classical BRIT Awards. Υποδύθηκε τον ομώνυμο ρόλο στην κινηματογραφική μεταφορά της *Tosca* σε σκηνοθεσία Benoît Jacquot, η οποία απέσπασε εξαιρετικές κριτικές και προβλήθηκε στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Βενετίας το 2001, ενώ ερμήνευσε επίσης τον ρόλο της Juliette σε κινηματογραφική παραγωγή βασισμένη στην όπερα *Roméo et Juliette*.

Η Gheorghiu συμμετείχε στο γκαλά επαναλειτουργίας του Royal Opera House το 1999 και του Teatro Malibran στη Βενετία το 2001. Τραγούδησε στους εορτασμούς του Χρυσού και Διαμαντένιου Ιωβηλαίου της Βασίλισσας Ελισάβετ Β΄, τόσο στα Ανάκτορα του Μπάκιγχαμ το 2002 όσο και στο Royal Opera House το 2012. Εμφανίστηκε επίσης σε συναυλίες για τον Πάπα Ιωάννη Παύλο Β΄ στο Castel Gandolfo το 2002 και στη Συναυλία για τα Βραβεία Νόμπελ Ειρήνης το 2003. Το 2005 τραγούδησε

στα εγκαίνια του Palau de les Arts Reina Sofía στη Βαλένθια παρουσία της Βασίλισσας Σοφίας της Ισπανίας, καθώς και στο γκαλά του Αργυρού Ιωβηλαίου της Βασίλισσας Βεατρίκης της Ολλανδίας στο Άμστερνταμ. Το 2007 ερμήνευσε τον ρόλο της Fanny στην παγκόσμια πρεμιέρα του έργου *Marius et Fanny* του Vladimir Cosma στη Μασσαλία. Το 2011 τραγούδησε στην επανελειτουργία του Bolshoi Theatre στη Μόσχα και στα εγκαίνια του Katara Amphitheatre στη Ντόχα του Κατάρ, όπου ερμήνευσε μουσική γραμμένη ειδικά για εκείνη από τον Vangelis. Έγινε επίσης πρωτοσέλιδο στο *Last Night of the Proms* σε τρεις διαφορετικές περιστάσεις, στο Royal Albert Hall (2003) και στο Hyde Park (2000, 2006).

Τον Οκτώβριο του 2018, στο Λονδίνο, κυκλοφόρησε την πρώτη της αυτοβιογραφία, *Angela Gheorghiu: A Life for Art*, σε συν-συγ-

γραφή με τον Jon Tolansky. Τον Φεβρουάριο του 2021 εμφανίστηκε σε ειδική εκδήλωση υποστήριξης των μουσικών της Metropolitan Opera της Νέας Υόρκης, οι οποίοι είχαν βρεθεί χωρίς εισόδημα λόγω των ακυρώσεων παραστάσεων κατά την πανδημία. Τα έσοδα της δράσης αυτής στήριξαν πάνω από 150 μουσικούς της Met.

Στην ιστορία της όπερας, η Angela Gheorghiu ξεχωρίζει ως ένα σπάνιο φαινόμενο: όχι μόνο ως τραγουδίστρια και ηθοποιός με εξαιρετική φωνητική τεχνική και βαθιά δραματική και μουσική ευφυΐα, αλλά και ως προσωπικότητα με έντονη επικοινωνιακή δύναμη, ικανή να αγγίζει τις καρδιές και τα μυαλά ενός εξαιρετικά ευρέος και ποικιλόμορφου κοινού. Με τρόπο μοναδικό, έχει καταστήσει τις υψηλότερες αξίες της όπερας προσιτές σε μια παγκόσμια κοινότητα, σε ασυνήθιστα μεγάλη κλίμακα.

Μαζί, σε όσα μας απογειώνουν.

aegeanair.com

Επίσημος χορηγός
Αερομεταφορών

A STAR ALLIANCE MEMBER

AEGEAN

David Giménez

Ο David Giménez γεννήθηκε στη Βαρκελώνη και σπούδασε πιάνο και σύνθεση στο Conservatori del Liceu της γενέτειράς του. Στη συνέχεια ειδικεύτηκε στη διεύθυνση ορχήστρας στο Universität für Musik και στη Royal Academy of Music του Λονδίνου, όπου μαθήτευσε δίπλα στον Karl Österreicher και τον Sir Colin Davis.

Μετά το ντεμπούτο του με την Hannover NDR Orchestra το 1994, ακολούθησε διεθνής καριέρα που τον έφερε σε κορυφαίες αίθουσες συναυλιών σε ολόκληρο τον κόσμο, όπως το Royal Albert Hall, η Berlin Philharmonie, η Salle Pleyel, το Vienna Konzerthaus, το Suntory Hall του Τόκιο, καθώς και το Carnegie Hall και το Avery Fisher Hall της Νέας Υόρκης. Στη διάρκεια της πορείας του έχει διευθύνει ορισμένες από τις σημαντικότερες ορχήστρες διεθνώς, μεταξύ των οποίων η Vienna Philharmonic, η London Symphony Orchestra, η Philharmonia, η Münchner Philharmoniker, η Orchestre de Paris και η Filarmonica della Scala.

Η όπερα κατέχει κεντρική θέση στη δραστηριότητα του μαέστρου Giménez. Έχει εμφανιστεί σε ένα ευρύ οπερετικό ρεπερτόριο σε κορυφαία λυρικά θέατρα, όπως τα Teatro alla Scala, Vienna Staatsoper, Royal Opera House Covent Garden, Opernhaus Zürich, Deutsche Oper Berlin, Théâtre des Champs-Élysées, Washington Opera, Gran Teatre del Liceu της Βαρκελώνης, Teatro Real της Μαδρίτης και Sydney Opera House.

Χάρη στην εις βάθος κατανόηση της φωνής και της λυρικής έκφρασης, ο David Giménez συνεργάζεται τακτικά με κορυφαίους τραγουδιστές, όπως οι José Carreras, Plácido Domingo, Anna Netrebko, Angela Gheorghiu, Roberto Alagna, José Cura, Bryn Terfel, Joseph Calleja και Charles Castronovo.

Παράλληλα, έχει συμμετάσχει ως μέλος κριτικών επιτροπών σε

σημαντικούς διεθνείς διαγωνισμούς, μεταξύ των οποίων ο Διαγωνισμός Τραγουδιού Verdi στην Πάρμα, ο Operalia και ο Διαγωνισμός Σύνθεσης Reina Sofía στη Μαδρίτη. Το 2022 ανέλαβε τη θέση του Καλλιτεχνικού Διευθυντή του Sounds of Oradea Festival στη Ρουμανία, ενώ το 2024 διορίστηκε Κύριος Διευθυντής της Filharmonia Podkarpacka στο Rzeszów της Πολωνίας. Κατά την τρέχουσα σεζόν, ο μαέστρος Giménez έχει εμφανιστεί, μεταξύ άλλων, στο πόντιουμ της Royal Philharmonic Orchestra, της National Orchestra του Βελγίου, της Orchestra dell'Arena di Verona, της Orchestra Sinfonica Nazionale della RAI, της Orchestre de l'Île-de-France στο Παρίσι και της Orquestra de Barcelona.

Στον χώρο της όπερας, άνοιξε πρόσφατα τη σεζόν του Gran Teatre del Liceu της Βαρκελώνης με κύκλο συναυλιών αφιερωμένων στον Giuseppe Verdi και επιλέχθηκε ως μουσικός διευθυντής της νέας όπερας El Juez του Christian Kolonovits, η οποία παρουσιάστηκε σε παγκόσμια πρεμιέρα στο Μπιλμπάο και στο Erl Festival στην Αυστρία. Με το έργο αυτό πραγματοποίησε επίσης ντεμπούτο στο νέο Mariinsky Theatre της Αγίας Πετρούπολης και στο Theater an der Wien.

Μεταξύ άλλων πρόσφατων σημαντικών σταθμών της καριέρας του συγκαταλέγονται παραγωγές των *La traviata*, *La son-nambula* και *Carmen* στη Sofia Opera και στη Las Palmas Opera. Παράλληλα, συμμετείχε σε πολυάριθμες συναυλίες ανά τον κόσμο στο πλαίσιο της αποχαιρετιστήριας περιοδείας του José Carreras, καθώς και στην πρόσφατη περιοδεία του Roberto Alagna σε Γαλλία και Βέλγιο.

Η δισκογραφία του David Giménez περιλαμβάνει ηχογραφήσεις για τις εταιρείες Decca, BMG Classics, Koch-Schwann, Erato και Discmedi.

Η Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης αποτελεί τον σημαντικότερο και ιστορικότερο φορέα συμφωνικής μουσικής στη Βόρεια Ελλάδα και έναν από τους μείζονες πολιτιστικούς οργανισμούς της χώρας. Ιδρύθηκε το 1959 από τον σπουδαίο συνθέτη και αρχιμουσικό Σόλωνα Μιχαηλίδη και σήμερα το καλλιτεχνικό δυναμικό της ανέρχεται σε 111 μουσικούς.

Με δεδομένο τον δημόσιο χαρακτήρα της, η Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης υπηρετεί την υψηλής ποιότητας μουσική δημιουργία και διασφαλίζει την πρόσβαση των πολιτών σε αυτήν μέσα από μία ποικιλία δράσεων που συμπεριλαμβάνει συμπράξεις με κορυφαίους καλλιτέχνες της Ελλάδας και του κόσμου, στήριξη της ελληνικής μουσικής δημιουργίας και των ταλαντούχων νέων Ελλήνων μουσικών, αλλά και πλήθος εκπαιδευτικών και κοινωνικών προγραμμάτων.

Η Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης είναι το συμφωνικό σχήμα της χώρας με τη σημαντικότερη διεθνή δισκογραφική παρουσία, ηχογραφώντας συστηματικά με παγκόσμιας ακτινοβολίας εταιρείες, όπως η Deutsche Grammophon, η EMI, η BIS Records, η Berlin Classics και η Naxos μεταξύ άλλων.

Οι ηχογραφήσεις της έχουν λάβει βραβεία και διθυραμβικές κριτικές σε όλο τον κόσμο, καθιστώντας την Κ.Ο.Θ. πρέσβειρα του ελληνικού πολιτισμού και της ελληνικής μουσικής δημιουργίας στο εξωτερικό.

Η διεθνής παρουσία της Κ.Ο.Θ. περιλαμβάνει και επιτυχημένες εμφανίσεις σε Βιέννη, Βερολίνο, Μόναχο, Πεκίνο, Σόφια, Βελιγράδι, Βουκουρέστι, Πράγα, Τάλιν, Πάρνου, Βαλένθια, Ρώμη, Φλωρεντία, Πιστόια, Μασσαλία, Στρασβούργο, Κλερμόν Φεράν, Σκόπια, Φιλιπούπολη και Κύπρο, ενώ στον κατάλογο των καλλιτεχνών που έχουν συμπράξει μαζί της συμπεριλαμβάνονται οι Luciano Pavarotti, Plácido Domingo, José Carreras, Elina Garanča, Aram Khatchaturian, Thomas Sanderling, Mstislav Rostropovich, Vladimir Ashkenazy, Maxim Shostakovich, Aldo Ciccolini, Ivo Pogorelich, Paul Badura-Skoda, Yefim Bronfman, Leonid Kogan, Λεωνίδας Καβάκος, Salvatore Accardo, Gil Shaham, Daniel Hope, Julian Rachlin, Natalia Gutman, Mischa Maisky, Alexandre Desplat, Michael Nyman, Ian Gillan, June Anderson, Marcelo Álvarez, Thomas Hampson, Ludovic Tézier, Patrick Gallois, Avi Avital, Οδυσσέας Δημητριάδης κ.ά.

Σημαντικές προσωπικότητες της ελληνικής μουσικής έχουν αναλάβει τη διεύθυνση της Κρατικής Ορχήστρας Θεσσαλονίκης, με πρώτο τον ιδρυτή της Σόλωνα Μιχαηλίδη και στη συνέχεια τους Γιώργο Θυμή, Άλκη Μπαλτά, Κάρολο Τρικολίδη, Κοσμά Γαλιλαία, Κωνσταντίνο Πατσαλίδη, Λεωνίδα Καβάκο, Μίκη Μιχαηλίδη, Μύρωνα Μιχαηλίδη, Αλέξανδρο Μυράτ, Γεώργιο Βράνο και Ζωή Τσόκανου. Σημερινός Διευθυντής της Κ.Ο.Θ. είναι ο Σίμος Παπάνας και βασικός Αρχιμουσικός της ο Leo McFall.

© Yanis Gutmann

Οι μουσικοί της Κ.Ο.Θ.

ΒΑΣΙΚΟΣ ΑΡΧΙΜΟΥΣΙΚΟΣ Κ.Ο.Θ.
Leo McFall

A' ΒΙΟΛΙΑ

Εξάρχοντες
Σίμος Παπάνας
Αντώνης Σουσάμογλου

Κορυφαίοι Α'
Γιώργος Πετρόπουλος
Θοδωρής Πατσαλίδης

Tutti
Εύη Δελφινόπουλου
Άκης Αρχοντής
Μαρία Σπανού
Ευτυχία Ταλακούδη
Χριστίνα Λαζαρίδου
Γιώργος Γαρυφαλλάς
Έκτορας Λάμπας
Στράτος Κακάμπουρας
Κωνσταντίνος Καμπάνταης
Κωνσταντίνος Παυλάκος
Ευαγγελία Χατζηπέτρου
Ευαγγελία Κουτσοδήμου

B' ΒΙΟΛΙΑ

Κορυφαίοι Α'
Ανθούλα Τζίμα
Ανδρέας Παπανικολάου

Κορυφαίοι Β'
Αλκέτας Τζιαφέρης
Ντέιβιντ-Αλεξάντερ Μπόγκοραντ

Tutti
Μίμης Τοπτσίδης
Θανάσης Θεοδωρίδης
Δέσποινα Παπαστεργίου
Isabelle Both
Ευαγγελία Κουζώφ
Πόπη Μυλαράκη
Ελευθέριος Αδαμόπουλος
Μαρία Εκλεκτού
Γιώργος Κουγιουμτζόγλου
Μιγκέλ Μιχαηλίδης
Ίγκορ Σελαμαζίδης
Ίγνα Συμονίδου
Αναστασία Μισυρλή
Νίκος Τσανακάς
Ιρέν Τοπούρια

ΒΙΟΛΕΣ

Κορυφαίοι Α'
Νεοκλής Νικολαΐδης
Χαρά Σειρά

Κορυφαίοι Β'
Αντώνης Πορίχης
Αλεξάνδρα Βόλτση
Tutti

Φελίτσια Ποπίκα
Ειρήνη Παραλίκα
Χρήστος Βλάχος
Κατερίνα Μητροπούλου
Δημήτρης Δελφινόπουλος
Ρόζα Τερζιάν
Δημοσθένης Φωτιάδης
Πάυλος Μεταξάς
Αθανάσιος Σουργκούνης
Ρενάτο Δαμονίτσα
Αντώνιος Τζιβέννης

ΒΙΟΛΟΝΤΣΕΛΑ

Κορυφαίοι Α'
Απόστολος Χανδράκης
Ντμίτρι Γκουντίμοβ
Βασίλης Σαΐτης

Κορυφαίοι Β'
Λίλα Μανώλα
Tutti

Δημήτρης Πολυζωίδης
Γιάννης Στέφος
Χρήστος Γρίμπας
Μαρία Ανισέγκου
Δημήτρης Αλεξάνδρου
Ιωάννα Κανάτσου
Ζόραν Στέπιτς
Μυρτώ Ταλακούδη
Ματέο Σεσάνι

ΚΟΝΤΡΑΜΠΑΞΑ

Κορυφαίοι Α'
Χαράλαμπος Χειμαριός

Κορυφαίοι Β'
Γιάννης Χατζής

Tutti
Ειρήνη Παντελίδου
Μιχάλης Σαπουντζής
Γιώργος Πολυχρονιάδης
Κωνσταντίνος Μάνος
Ευθύμιος-Θεοφάνης Τηλιγάδας

ΦΛΑΟΥΤΑ

Κορυφαίοι Α'
Νικόλως Δημόπουλος
Όθωνας Γκόγκας

Κορυφαίοι Β'
Γιάννης Ανισέγκος
Μάλαμα Χατζή

ΟΜΠΟΕ

Κορυφαίοι Α'
Δημήτρης Καλπαξίδης
Δημήτρης Κίτσος
Κορυφαίοι Β'
Γιάννης Τσόγιας-Ραζάκοβ
Παναγιώτης Κουγιουμτζόγλου

ΚΛΑΡΙΝΕΤΑ

Κορυφαίοι Β'
Αλέξανδρος Σταυρίδης
Αλέξανδρος Μιχαηλίδης

Tutti
Βασίλης Καρατζίβας

ΦΑΓΚΟΤΑ

Κορυφαίοι Α'
Γιώργος Πολίτης
Κωνσταντίνος Βαβάλας

Κορυφαίοι Β'
Μαρία Πουλιούδη
Ρέα Πικίου

Tutti
Μαλίνα Ηλιοπούλου

ΚΟΡΝΑ

Κορυφαίοι Α'
Τραϊανός Ελευθεριάδης
Τραϊανός Παπαδόπουλος

Κορυφαίοι Β'
Παντελής Φεϊζός
Άγγελος Κοσκινάς
Tutti
Δημήτρης Δεσποτόπουλος
Ελευθέριος Γκρούνης
Ανδριάντα Σους

ΤΡΟΜΠΕΤΕΣ

Κορυφαίοι Α'

Γρηγόρης Νέτσκας
Δημήτρης Γκόγκας
Κορυφαίοι Β'
Γιώργος Λασκαρίδης
Tutti
Δημήτρης Κουρατζίνος
Κωνσταντίνος Γκιαβούρης

ΤΡΟΜΠΟΝΙΑ

Κορυφαίοι Α'
Φιλήμων Στεφανίδης
Αθανάσιος Ντώνες

Κορυφαίοι Β'
Γιώργος Κόκκορας
Σπύρος Βέργης

Tutti
Χρήστος Γιάκκας

ΤΟΥΜΠΑ

Κορυφαίοι Β'
Πάυλος Γεωργιάδης

ΤΥΜΠΑΝΑ

Κορυφαίοι Α'
Δημήτρης Βίττης
Βλαντιμίρ Αφανάσιεβ

ΚΡΟΥΣΤΑ

Κορυφαίοι Β'
Κωνσταντίνος Αργυρόπουλος
Πανάγιω Καραμούζη

Tutti
Σωκράτης Τρουπτσίδης

ΑΡΠΑ

Κορυφαίοι Α'
Κατερίνα Γίμα

ΠΙΑΝΟ

Κορυφαίοι Α'
Μαριλένα Λιακοπούλου

ΕΦΟΡΟΣ Κ.Ο.Θ.

Ανδρέας Παπανικολάου

ΑΝΑΠΛΗΡΩΤΗΣ ΕΦΟΡΟΣ Κ.Ο.Θ.

Μαρία Σπανού

Επίσημος Χορηγός
Φιλοξενίας
Μεγάλου Μουσικής
Θεσσαλονίκης

GRAND
HOTEL
PALACE

freelance

Thessaloniki - Greece, t: 2310 549000, www.grandhotelpalace.gr

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Χρίστος Γαλιλαίας

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ευγενία Αλεξανδροπούλου-Αιγυπτιάδου

ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Εμμανουήλ Ασπασίδης

ΜΕΛΗ

Βασίλειος Γάκης

Δήμητρα Καρυοφύλλη-Κωνσταντινίδη

Λένα Κουλούρη-Τορνιβούκα

Αμαλία Τσαμπάζη

Κυριάκος Χαμουζάς

ΓΕΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Αντώνης Γυφτόπουλος

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ-ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

Μηλίτσα Χασάπη

ΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Απόστολος Ανδριάς

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ MARKETING

Πρόδρομος Μοναστηρίδης

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ

Μαρίνα Ζάβαλη

Υποδιευθυντής Προγραμματισμού & Παραγωγής

Παναγιώτης Κουντούρης

Προϊσταμένη Τμ. Οργάνωσης, Εκτέλεσης & Υποστήριξης Παραγωγής

Μαρία Ροδοκαλάκη

Stage Manager Κάλλια Κεραμέως

Φροντιστής Σκηνής Ία Τσχομελίτσε

Φωτιστής Άγγελος Τενεκετζής

Ηχολήπτης Τριαντάφυλλος Ζαχαριάδης

Αυτοματισμοί Σκηνής Εμμανουήλ Τράγιας

Τεχνικός Σκηνής Ντάβιντ Προκοπίου

Επιμέλεια Εντύπου Μάρθα Κύρτσου

Σχεδιασμός Εντύπου Cloudprint

Εκτύπωση Εντύπου Printfair

ΚΡΑΤΙΚΗ
ΟΡΧΗΣΤΡΑ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Υπουργείο Πολιτισμού
Η Κ.Ο.Θ. επιχορηγείται και
εποπτεύεται από το ΥΠ.ΠΟ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Κ.Ο.Θ.

Σίμος Παπάνας

ΑΝ. ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

Χρυσή Γκαρίπη

ΕΙΔΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ

ΣΥΝΑΥΛΙΩΝ (Ε.Τ.Ο.Σ.) ΤΗΣ Κ.Ο.Θ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Στάθης Γεωργιάδης

ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Αντώνιος Κωνσταντινίδης

ΜΕΛΗ

Παναγιώτης Διαμαντής

Σωτηρία Γκιουλέκα

Μαριλένα Λιακοπούλου

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ

Μαρία Νιμπί (Γραμματεία), **Μανώλης Αδάμος** (λογιστήριο),
Έλενα Παράσχου (Ταμείο), **Πέτρος Γιάντσης** (φροντιστής),
Νίκος Κυριακού (Υπεύθυνος Marketing & Επικοινωνίας),
Φίλιππος Χατζησίμου (Υπεύθυνος Υλοποίησης Καλλιτεχνικού
Προγραμματισμού), **Γιώργος Νιμπίς** (Φροντιστής),
Μίνα Παπακωνσταντίνου (Συνεργάτιδα Διεύθυνσης),
Θεοδώρα Καραμανίδου (Μουσική βιβλιοθήκη-αρχείο),
Έφη Τερζή (Λογιστήριο), **Όλγα Αϊλαρούδη** (Γραμματεία),
Νικηφόρος Κάκογλου (Κλητήρας), **Κατερίνα Νούλιου** (Λογιστήριο)

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

(ΥΛΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΥ)

Αγγελική Κουρουκλίδου, Φίλιππος Πάτρας, Μαριαλένα Αντωνοπούλου

Υπό την εποπτεία του ΥΠ.Π.Ο.

www.tch.gr